

Arrest

nr. 204 161 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 mei 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, was in Turkije gehuwd met mevrouw M.B., van Turkse nationaliteit, met wie hij twee inmiddels meerderjarige kinderen heeft.

Op 22 december 2005 scheidt verzoeker van zijn Turkse echtgenote.

Op 10 februari 2006 treedt verzoeker in het huwelijk met D.T., van Belgische nationaliteit.

Op 4 november 2006 komt verzoeker België binnen in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

Op 20 april 2007 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 11 december 2008 eindigt de samenwoning van verzoeker met zijn Belgische echtgenote.

Op 10 juli 2009 komen verzoekers twee zonen België binnen, in het kader van gezinshereniging met hun vader.

In 2009 hertrouwt verzoeker in Turkije met zijn eerste echtgenote, mevrouw M.B.

Bij vonnis van 12 april 2010 van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven wordt het huwelijk van verzoeker met de Belgische D.T. nietig verklaard. Bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 10 januari 2012 wordt deze nietigverklaring wegens schijnhuwelijk bevestigd.

Op 6 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging .

Op 7 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf van het minderjarig kind van verzoeker, S.B., en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging van een minderjarige.

Op 17 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Bij arrest van de Raad nr. 109 996 van 17 september 2013 wordt het beroep tegen de beslissingen van 6, 7 en 17 december 2012 verworpen.

Op 6 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens ten opzichte van verzoekers meerderjarige zoon, de heer H.B., de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 109 997 van 17 september 2013 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op onbekende datum komt mevrouw M.B., verzoekers echtgenote van Turkse nationaliteit met wie hij twee kinderen heeft, België binnen.

Op 1 maart 2013 dient verzoekers echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 september 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt ten opzichte van verzoekers echtgenote een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 9 december 2013 dienen verzoeker, zijn echtgenote en hun meerderjarige zoon H.B. en minderjarige zoon S.B. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 januari 2014 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard ten opzichte van verzoeker en wordt een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 129 140 van 11 september 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 28 januari 2014 wordt ten opzichte van verzoekers echtgenote, de minderjarige zoon en hun meerderjarige zoon de beslissing genomen dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is en worden bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 130 746 van 2 oktober 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 26 januari 2015 wordt ten opzichte van de meerderjarige zoon van verzoeker, H.B. een bevel genomen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Bij arrest van de Raad nr. 149 352 van 9 juli 2015 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 24 mei 2017 legt de Belgische partner van zoon H.B. bij de politie verklaringen af, opgenomen in een proces-verbaal. Er zijn problemen in de relatie tussen haar en H.B.

Op 22 maart 2018 stuurt de Belgische partner van zoon H.B. een mail naar de Dienst Vreemdelingenzaken en meldt dat zij en H.B. zich verzoend hebben en dat H.B. niet meer in Beringen woont maar bij haar in Brussel.

Op 15 mei 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing;

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: B.

voornaam: T.

geboortedatum: (...)1967

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane mevrouw D. T. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Leuven d.d. 12.04.2010 (ref. arrest: AR.09/1961/A), waarbij het huwelijk werd nietig verklaard. Die nietigverklaring werd ook bevestigd door het Hof van Beroep te Brussel op 10.01.2012. Als een gevolg van het rechtsprincipe ‘Fraus omnia corrumpit’ werd zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn toen minderjarige kinderen wiens verblijfsrecht rechtstreeks voortvloeit uit het zijne. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico op onderduiken in hoofde van betrokkene:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft de procedure tot gezinshereniging misbruikt door een huwelijk te sluiten met de Belgische onderdane mevrouw D. T., aangezien hij niet de werkelijke intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. Het huwelijk werd immers nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Leuven d.d. 12.04.2010. De uitspraak van voormelde Rechtbank werd later bevestigd door het Hof van Beroep te Brussel op 10.01.2012.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 14.01.2013 (bijlage 14 ter van 07.12.2012 en bijlage 13sexies van 17.12.2012), op 23.08.2013 (bijlage 13 van 23.08.2013), op 21.02.2014 (bijlage 13 van 28.01.2014).

Betrokkene verklaart dat zijn echtgenote (B. M.) en zijn twee zonen (B. H. en B. S.) in België zijn.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat ook zijn gezinsleden geen recht op verblijf hebben, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in België. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene verklaart verder dat hij in België is voor een betere toekomst voor hem en zijn twee kinderen en kleinkind. Hij verklaart verder dat ze hier al 12 jaar wonen en zich hebben aangepast aan het Belgische leven. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij voor +66% als invalide erkend is, hij toont een invaliditeitsverklaring van De Voorzorg dd. 10.02.2014. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene scheidde op 22.12.2005 van zijn eerste vrouw M.B. en huwde vervolgens drie maand later in Turkije met de Belgische onderdane D. T. (op 10.02.2006).

Betrokkene kwam naar België in het kader van gezinshereniging met een geldig paspoort met visum type D. Hij liet zich op 06.11.2006 inschrijven in de gemeente Aarschot. Op 20.11.2006 vroeg betrokkene verblijf aan op basis van zijn huwelijk met de Belgische onderdane mevrouw D. T. (bijlage 19ter). Betrokkene kreeg uiteindelijk een A.I. en vervolgens een I.K. voor vreemdelingen en uiteindelijk ontving hij een F-kaart op 03.11.2008.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt evenwel dat op 11.12.2008 een einde wordt gesteld aan de samenwoning tussen de heer B. en mevrouw T. en dat ze geen gemeenschappelijke gezinscel meer vormden. Vervolgens diene de kinderen van betrokkene uit zijn eerste huwelijk een aanvraag in tot gezinshereniging wat hen werd toegestaan. Betrokkene huwde in 2009 te Ankara opnieuw met zijn eerste vrouw M. B. Volgens de verklaringen in hun humanitaire regularisatie aanvraag kwam betrokkenes vrouw M. B. vervolgens (illegaal) naar België. Op 12.04.2012 wordt het huwelijk tussen betrokkene en mevrouw T. door de Rechtbank van Eerste Aanleg Leuven nietig verklaard.

Betrokkenes beroep tegen deze nietigverklaring werd door het Hof van Beroep te Brussel op 10.01.2012 verworpen.

Betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' werd zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn toen minderjarige kinderen wiens verblijfsrecht rechtsreeks voortvloeit uit het zijne.

Overwegende dat het arrest van het Hof van Beroep te Brussel in zijn vonnis (ref: 2010/AR/1681) het volgende stelt: "Alle voormelde gegevens, samengenomen met de verblijfstoestand van 1ste verweerder (appellant - betrokkene)- het huwelijk was één van de weinige mogelijkheden om een verblijfsrecht in het rijk te bekomen – leveren voldoende ernstige, overeenstemmende en nauwkeurige vermoedens op van het feit dat minstens één van de verwerende partijen, terzake 1ste verweerder, de instelling van het huwelijk misbruikt heeft en hij in het geheel niet geïnteresseerd was in het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap met zijn Belgische tweede echtgenote.

Immers blijkt uit het vonnis dat rekening werd gehouden met volgende argumenten om te besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk in hoofde van appellant: de chronologie van de feiten, meer bepaald:

- de echtscheiding van appellant en zijn eerste echtgenote op 22 december 2005
- het huwelijk met tweede geïntimeerde kort daarna, met name op 10 februari 2006
- de aflevering van het visum tot gezinshereniging op 25 oktober 2006
- de aankomst in België van appellant op 4 november 2006
- de aanvraag van een visum kort verblijf voor de ex-echtgenote van appellant in juli 2008
- de inschrijving van tweede geïntimeerde op een ander adres op 11 december 2008
- de aanvraag van een visum tot gezinshereniging voor de twee kinderen van appellant uit zijn eerste huwelijk, waaruit de eerste rechter afleidt dat het kwestieuze huwelijk deel uitmaakt van een carrousel, en dat appellant in feite een 'gefingeerd huwelijk heeft opgezet als een constructie, waarbij vooreerst 1ste verweerder (= huidige appellant), vervolgens zijn oorspronkelijke echtgenote en hun kinderen naar ons land zouden kunnen komen';
- de vaststelling dat partijen mekaar nauwelijks begrijpen nu zij geen gemeenschappelijke taal spreken en dat appellant het blijkens het dossier niet nodig vond hieraan te werken;
- het tijdstip van de beslissing te trouwen en van het huwelijk zelf: appellant en tweede geïntimeerde beslisten te huwen in maart 2005 toen appellant nog gehuwd was met zijn eerste echtgenote en het huwelijk vond plaats minder dan 2 maanden na de echtscheiding van appellant en zijn eerste echtgenote;
- de gedragsverandering van appellant eens hij in België vertoefde, alsook de verklaring van tweede geïntimeerde dat het huwelijk slechts een zestal maanden heeft stand gehouden, dat appellant niet omkeek naar het gemeenschappelijk kind van appellant en tweede geïntimeerde, ten opzichte van wie hij ook geen recht op persoonlijk contact vorderde en dat hij meer begaan blijkt met zijn twee zonen uit zijn eerste huwelijk, dat noch een foto van tweede geïntimeerde noch van hun kind kon worden aangetroffen bij gelegenheid van het in Aarschot door de politie uitgevoerde huisbezoek;
- het feit dat appellant op 6 februari 2009 met betrekking tot de aspecten van de kennismaking, de taal en het verloop van het huwelijk niet enkel tegenstrijdige maar ook leugenachtige verklaringen aflegde, dat hij alsdan deed uitschijnen dat hij nog samenwoonde met tweede geïntimeerde terwijl zij op 10 oktober 2008 reeds had verklaard sinds negen maanden niet meer op zijn adres te slapen of te verblijven en dat zij sedert 11 december 2008 officieel is ingeschreven op een ander adres, dat de huiszoeking op zijn adres geen aanwijzingen levert voor verblijf van een tweede persoon, laat staan van een vrouw met een kind, van wie foto's noch correspondentie worden aangetroffen, dat zijn verklaring van 6 februari 2009 dat hij niet zou hebben geweten dat tweede geïntimeerde haar adres had laten veranderen in het licht van de beschreven objectieve vaststellingen ongeloofwaardig is, dat hij vrij essentiële informatie over tweede geïntimeerde niet schijnt te kunnen geven, dat in de kwestieuze verklaring 'bol van onjuistheden en onwaarheden' (....) de waarheid op bewuste en schaamteloze wijze geweld wordt aangedaan';

Overwegende dat gelet op wat voorafgaat de eerste rechter terecht heeft besloten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk en dit huwelijk terecht heeft nietigverklaard.

Op 06.12.2012 wordt het recht op vestiging ingetrokken en op 14.01.2013 werd aan betrokkene vervolgens een intrekking van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 14 van 07.12.2012) en een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod 5 jaar (bijlage 13sexies van 17.12.2012) en een bevel tot terugbrenging van zijn minderjarige kind betekend. Betrokkenes beroep tegen het verlies van verblijfsrecht, de bijlage 13sexies, de bijlage 14 en bijlage 38 werd op 17.09.2013 door de RVV verworpen.

Op 23.08.2013 werd betrokkenes identiteit gecontroleerd door de politie van Beringen na een klacht over huiselijke moeilijkheden. Aan betrokkene werd dezelfde dag een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 23.08.2013) betekend.

Betrokkene diende op 09.12.2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard op 28.01.2014 en deze beslissing werd aan hem betekend op 21.02.2014 met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 28.01.2014). Betrokkenes beroep tegen deze beslissing werd op 11.09.2014 door de RVV verworpen. Betrokkene diende nadien ook beroep in bij de Raad van State, maar dat werd op 04.11.2014 niet toelaatbaar verklaard.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken in hoofde van betrokkene:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft de procedure tot gezinshereniging misbruikt door een huwelijk te sluiten met de Belgische onderdane mevrouw D. T., aangezien hij niet de werkelijke intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. Het huwelijk werd immers nietig verklaard door de Rechtbank van

Eerste Aanleg van Leuven d.d. 12.04.2010. De uitspraak van voormelde Rechtbank werd later bevestigd door het Hof van Beroep te Brussel op 10.01.2012.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 14.01.2013 (bijlage 14 ter van 07.12.2012 en bijlage 13sexies van 17.12.2012), op 23.08.2013 (bijlage 13 van 23.08.2013), op 21.02.2014 (bijlage 13 van 28.01.2014).

Betrokkene verklaart dat zijn echtgenote (B. M.) en zijn twee zonen (B. H. en B. S.) in België zijn.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat ook zijn gezinsleden geen recht op verblijf hebben, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in België. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 EVRM worden ingeroepen.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd door de politie van Beringen gevraagd waar betrokkene echtgenote, B. M., op dat moment was. Uit de bemerkingen van de politie, die in het administratief dossier staan, blijkt dat gevraagd werd aan betrokkene om haar op te bellen, waarop betrokkene zijn echtgenote telefonisch heeft kunnen spreken. Betrokkene verklaarde dat er de avond voordien een ruzie was geweest en dat zijn echtgenote alleen vertrokken is. Verder deelde hij mee niet te weten waar ze nu verbleef. De politie van Beringen heeft nadien getracht zelf telefonisch contact op te nemen met de echtgenote van betrokkene. In eerste instantie worden ze doorgeschakeld naar de voicemail. Bij een volgende poging beantwoordt een vrouw de oproep, maar legt meteen daarna neer. De echtgenote van betrokkene kan zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene verwijderd te worden. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn echtgenote door haar eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene verklaart verder dat hij in België is voor een betere toekomst voor hem en zijn twee kinderen en kleinkind. Hij verklaart verder dat ze hier al 12 jaar wonen en zich hebben aangepast aan het Belgische leven. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De jongste zoon van betrokkene, de genaamde B. S., is recent meerderjarig geworden (geboren op 29.02.2000).

Indien hij nog schoolgaand is, kan het volgende gesteld worden. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene kind hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Ook het feit dat betrokkene met mevrouw T. een dochter heeft, B. K. geboren op 09.06.2008, die hij overigens niet vermeldt in zijn verklaring, geeft hem geen recht op verblijf. Hij kijkt niet om naar deze dochter.

Betrokkene verklaart dat hij voor +66% als invalide erkend is, hij toont een invaliditeitsverklaring van De Voorzorg dd. 10.02.2014. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken in hoofde van betrokkene:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft de procedure tot gezinshereniging misbruikt door een huwelijk te sluiten met de Belgische onderdane mevrouw D. T., aangezien hij niet de werkelijke intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. Het huwelijk werd immers nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Leuven d.d. 12.04.2010. De uitspraak van voormelde Rechtbank werd later bevestigd door het Hof van Beroep te Brussel op 10.01.2012.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 14.01.2013 (bijlage 14 ter van 07.12.2012 en bijlage 13sexies van 17.12.2012), op 23.08.2013 (bijlage 13 van 23.08.2013), op 21.02.2014 (bijlage 13 van 28.01.2014).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

(...)."

Op 15 mei 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven voor een duur van vier jaar.

Op 17 mei 2018 wordt verzoeker gehoord.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel:

Schending van het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Verweerster houdt in haar bestreden beslissing onterecht voor dat verzoeker met zijn hele gezin onwettig zou verblijven in België en dat derhalve er geen sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM, waardoor zij binnenkort België met zijn allen moeten verlaten.

Zoals eerder gesteld heeft verzoeker 2 kinderen met zijn Turkse vrouw op het adres (...).

Een van hun kinderen, de heer B. H., verblijft op dit adres met zijn Belgische vrouw Ö. T. en hun minderjarig Belgisch kind A. B.

De heer B. H. heeft een recht op verblijf in België omwille van zijn verwantschap met zijn Belgisch kind.

Verweerster stelt dan ook incorrect in haar bestreden beslissing:

“Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat ook zijn gezinsleden geen recht op verblijf hebben, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in België. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van art. 8 EVRM worden ingeroepen.”

Verweerster vergist zich. De heer B. H. heeft een recht op verblijf in België omwille van zijn verwantschap met zijn Belgisch kind.

Dit blijkt duidelijk uit het feit dat er geen bijlage 13 tegen de heer B. H. werd genomen.

De administratie is bij het nemen van een beslissing verplicht om alle juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze uit te leggen.

Door het feit dat de motivering van verzoeker niet correct is, schendt zij aldus het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiele motiveringsbeginsel.”

2.3.1.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding, nu wordt vermeld dat “*alle gezinsleden*” net als verzoeker “*illegaal in België*” verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de oudste zoon van verzoeker, de heer H.B., op legale wijze in België verblijft. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Ook bij huidig verzoekschrift voegt verzoeker geen bewijs toe dat zijn oudste zoon een legaal verblijf heeft in België.

Waar verzoeker aanvoert dat hijzelf, zijn echtgenote, zijn twee zonen, de Belgische schoondochter en het Belgische kleinkind op hetzelfde adres in Beringen wonen, strookt dit niet met de stukken van het administratief dossier. Daaruit blijkt dat de schoondochter in Brussel woont en dat zij in een mail van 22 maart 2018 aan de Dienst Vreemdelingenzaken meldt dat H.B. niet meer in Beringen woont maar bij haar in Brussel.

De Raad kan ook de verwerende partij volgen waar zij in de feiten uiteenzetting in de nota stelt dat zoon H.B. momenteel een beroep hangende heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 212 264. Dit beroep heeft als voorwerp de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 september 2017 waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter van 21 februari 2017 en van het immatriculatie-attest, als onbestaande wordt beschouwd. In deze beslissing wordt als adres van zoon H.B. een adres in Vilvoorde opgegeven, evenals in het verzoekschrift in deze zaak.

Verzoeker kan dus evenmin gevolgd worden waar hij aanvoert dat zijn zoon H.B., diens partner en hun kind op zijn adres in Beringen verblijven.

Verzoekers bewering kan niet worden aangenomen, alleszins toont hij *prima facie* niet op concrete en onderbouwde wijze aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2. Verzoeker voert een tweede en een vierde middel aan die luiden als volgt:

“Tweede middel:

Schending van artikel 8 van het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), art. 20 VWEU en art. 24 EU Handvest

Uw Zetel moet nakijken of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag. In casu staat het vast dat verweerster in concreto geen fair balance toets heeft verricht.

Zo stelt verweerster grofweg:

“Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 EVRM worden ingeroepen.”

Hierboven werd reeds aangetoond dat verweerster zich vergist.

Immers, door het feit dat de heer B. H. samen met zijn Belgische dochter op hetzelfde adres wonen als verzoeker, is er hier in casu sprake van één grote gezinscel.

Omdat verzoeker één grote gezinscel vormt met het gezin van zijn zoon, is hij rechtstreeks betrokken bij de opvoeding en het grootbrengen van zijn kleinkind, die de Belgische nationaliteit heeft.

In casu kan het dan ook niet ernstig betwist worden dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

Verwerende partij diende bij het nemen van haar beslissing derhalve rekening te houden met de impact van een gedwongen scheiding van verzoeker met zijn gezinsleden.

Echter, dient men vast te stellen dat verweerster nagelaten heeft te onderzoeken of uiteen te zetten waarom het belang van de staat zou primeren op dat van de belangen van het kind van H. B. of dat van de andere gezinsleden die allen het recht hebben om niet van één van hun (groot)ouders gescheiden te worden.

Er kan in de bestreden beslissing geen belangenafweging worden teruggevonden.

Derhalve schendt de bestreden beslissing art. 8 EVRM.”

“Vierde middel: Schending van het evenredigheidsbeginsel

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker anderzijds.

Verzoeker toont aan dat hij in België een gezins- en familiaal leven heeft.

Hierboven werd al uitvoerig beschreven dat de bestreden beslissing een onevenredig nadeel teweeg brengt voor verzoeker, zijn partner en hun kinderen en diens familie.

Het evenredigheidsbeginsel is geschonden.”

2.3.2.1. Artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen het Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de twee zonen van verzoeker allebei ouder zijn dan achttien jaar. Aldus blijkt niet dat ‘het hoger belang van het kind’ in hoofde van zonen werd geschonden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn zonen, die geboren zijn in 1994 en op 29 februari 2000 als minderjarige of als 'kind' kunnen worden beschouwd conform de definitie uit artikel 1 van het door hen ingeroepen Kinderrechtenverdrag.

In zover verzoeker verwijst naar zijn Belgisch kleinkind, wordt erop gewezen dat huidige bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de Vreemdelingenwet, die overeenkomstig artikel 1 van deze wet enkel van toepassing is op vreemdelingen, met name *"al wie het bewijs niet levert dat hij de Belgische nationaliteit bezit"*. De bestreden beslissing is niet op dit kind van toepassing.

Een schending van artikel 24 van het Handvest wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *"Conka/België"*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij reeds sinds 2006 in België woont, inmiddels met zijn echtgenote, twee meerderjarige zonen, een Belgische schoondochter en een Belgisch kleinkind.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, "*Slivenko/Letland*" (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, "*Ukaj/Zwitserland*", § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, "*Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*", § 39; EHRM 10 juli 2014, "*Mugenzi/Frankrijk*", § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, "*Kurić en a./Slovenië*" (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, "*Jeunesse/Nederland*" (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, "*Ahmut/Nederland*", § 63; EHRM 31 januari 2006, "*Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*", § 38; EHRM 3 oktober 2014, "*Jeunesse/Nederland*" (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, "*Rees/The United Kingdom*", § 37; EHRM 31 januari 2006, "*Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*", § 39; EHRM 3 oktober 2014, "*Jeunesse/Nederland*" (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, “Jeunesse/Nederland” (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, “Paposhvili/België”, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, “Mugenzi/Frankrijk”, § 46; EHRM 10 juli 2014, “Tanda-Muzinga/Frankrijk”, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, “Nuñez/Noorwegen”, § 84; EHRM 10 juli 2014, “Mugenzi/Frankrijk”, § 62).

In de bestreden beslissing kan volgende belangenafweging gelezen worden:

“Betrokkene verklaart dat zijn echtgenote (B. M.) en zijn twee zonen (B. H. en B. S.) in België zijn. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat ook zijn gezinsleden geen recht op verblijf hebben, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in België. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene verklaart verder dat hij in België is voor een betere toekomst voor hem en zijn twee kinderen en kleinkind. Hij verklaart verder dat ze hier al 12 jaar wonen en zich hebben aangepast aan het Belgische leven. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

en

“Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd door de politie van Beringen gevraagd waar betrokkene echtgenote, B. M., op dat moment was. Uit de bemerkingen van de politie, die in het administratief dossier staan, blijkt dat gevraagd werd aan betrokkene om haar op te bellen, waarop betrokkene zijn echtgenote telefonisch heeft kunnen spreken. Betrokkene verklaarde dat er de avond voordien een ruzie was geweest en dat zijn echtgenote alleen vertrokken is. Verder deelde hij mee niet te weten waar ze nu verbleef. De politie van Beringen heeft nadien getracht zelf telefonisch contact op te nemen met de echtgenote van betrokkene. In eerste instantie worden ze doorgeschakeld naar de voicemail. Bij een volgende poging beantwoordt een vrouw de oproep, maar legt meteen daarna neer. De echtgenote van betrokkene kan zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene verwijderd te worden. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn echtgenote door haar eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene verklaart verder dat hij in België is voor een betere toekomst voor hem en zijn twee kinderen en kleinkind. Hij verklaart verder dat ze hier al 12 jaar wonen en zich hebben aangepast aan het Belgische leven. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De jongste zoon van betrokkene, de genaamde B. S., is recent meerderjarig geworden (geboren op 29.02.2000).

Indien hij nog schoolgaand is, kan het volgende gesteld worden. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene kind hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet

verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Ook het feit dat betrokkene met mevrouw T. een dochter heeft, B. K. geboren op 09.06.2008, die hij overigens niet vermeld in zijn verklaring, geeft hem geen recht op verblijf. Hij kijkt niet om naar deze dochter."

Verzoeker voert aan dat deze belangenafweging een feitelijke vergissing bevat, met name dat zijn oudste zoon wel degelijk op legale wijze in België verblijft zodat niet kan gesteld worden dat verzoekers gezinsleden geen recht op verblijf hebben.

In dit verband wordt vooreerst verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat het legaal verblijf van de oudste zoon van verzoeker niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en verzoeker daarvan ook nu geen bewijs bijbrengt. Tevens blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat zoon H.B. met zijn eigen gezin (Belgische partner en kind) op hetzelfde adres van verzoeker woont, er wordt hiervoor opnieuw verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Vervolgens wordt volledigheidshalve opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, "*Onur v. het Verenigd Koninkrijk*", 2009; EHRM, "*Slivenko v. Letland*", 2003; Mole N., "*Asylum and the European Convention on Human Rights*", Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoeker dat hij op hetzelfde adres woont met zijn oudste zoon en dat hij rechtstreeks betrokken is bij de opvoeding van het Belgisch kleinkind. Verzoeker toont met deze loutere beweringen, die overigens deels worden tegengesproken door de stukken van het administratief dossier en door het verzoekschrift ingediend in de zaak met rolnummer 212 264, echter niet aan afhankelijk te zijn van zijn oudste zoon of dat zijn oudste zoon afhankelijk is van hem voor de opvoeding van het kleinkind. Het kleinkind groeit immers op bij zijn eigen moeder en vader. Verzoeker staft zijn beweringen met geen enkel stuk. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van beweerde afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met de oudste zoon van verzoeker.

Er wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing tevens op uitgebreide wijze wordt uiteengezet dat verzoeker zijn (inmiddels ingetrokken) verblijfsrecht heeft verkregen op basis van een nietig verklaard huwelijk met een Belgische onderdaan, en dat zijn zonen hun (inmiddels ingetrokken) verblijfsrecht hadden verkregen in functie van het (inmiddels ingetrokken) verblijfsrecht van verzoeker, zodat verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit element mee wordt genomen in de belangenafweging, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij aanvoert dat de verwerende partij heeft nagelaten om uiteen te zetten waarom het belang van de staat zou primeren op dat van de belangen van het gezin en dat het evenredigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Voor het overige uit verzoeker geen enkele kritiek op de belangenafweging in de bestreden beslissing inzake artikel 8 van het EVRM.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker met zijn betoog *prima facie* geen schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: Gevaar voor de openbare orde:

Verweerster herhaalt meermaals dat verzoeker een schijnhuwelijk zou hebben aangegaan met een Belgische dame. Hoewel dit an sich niet met de huidige procedure te maken heeft, wenst verzoeker louter volledigheidshalve een korte repliek te geven op ‘zijn schijnhuwelijk’. Verzoeker was in het kader van een gezinshereniging naar België gekomen met mevrouw T. Hoewel aanvankelijk alles goed leek te gaan, diende hij echter na een tijd vast te stellen dat dit een dysfunctionele relatie was. Mevrouw T. heeft de procedure ‘schijnhuwelijk’ dan ook zelf in grote mate georganiseerd, teneinde op een vrij goedkope wijze een echtscheiding te bekomen.

In haar bestreden beslissing beweert de DVZ zondermeer dat verzoeker hiermee een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Dienaangaande stelt verzoeker vast dat DVZ nalaat om in concreto te motiveren waarom er in zijn hoofdte ‘een groot recidivegevaar’ zou bestaan. Het loutere feit dat verzoeker in een ver verleden een schijnhuwelijk zou aangegaan hebben – verzoeker volhardt dat hij wel degelijk uit liefde met mevrouw T. getrouwd is geweest - impliceert geenszins dat verzoeker heden ten dage een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, laat staan dat hij in de toekomst met zekerheid nieuwe feiten zal plegen.

DVZ heeft in haar beslissing nagelaten te argumenteren waarom concludant actueel nog steeds een bedreiging zou vormen voor de openbare orde en veiligheid, zoals nochtans vooropgesteld wordt door art. 27 §2 Richtlijn 2004/38 :

“De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

De bewering van DVZ dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde is een pro domo argument.

Uit het loutere feit dat verzoeker een schijnhuwelijk zou hebben aangegaan kan men niet afleiden dat verzoeker een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

DVZ meent thans dat men uit een (burgerrechtelijk ?) vonnis zou kunnen afleiden dat verzoeker enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde? Begrijpe bij wie begrijpe kan....

DVZ gebruikt het schijnhuwelijk als een voorwendsel om verzoeker te verwijderen.

Dat een schijnhuwelijk als reden wordt ingeroepen om af te leiden dat verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden is dan ook volstrekt onevenredig.”

2.3.3.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat bij “Reden van de beslissing” melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en dat bij “Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan”, wordt vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt als reden ervan zowel de omstandigheid voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten) als de omstandigheid voorzien in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden).

Verzoeker betwist niet de omstandigheid dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, wat op zich reeds volstaat om het bestreden bevel te schragen. Verzoeker betwist dit motief niet, zodat zijn kritiek op het tweede motief niet tot de schorsing van het bestreden bevel kan leiden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt als reden om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, dat er een risico is op onderduiken en dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Verzoeker betwist niet het motief dat er een risico is op onderduiken, wat op zich reeds volstaat om te onderbouwen dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoeker betwist dit motief niet, zodat zijn kritiek op het tweede motief inzake het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, niet tot de schorsing van het bestreden bevel kan leiden.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat er in hoofdte van verzoeker “een groot recidivegevaar” zou zijn, zodat deze kritiek van verzoeker geen betrekking heeft op huidige bestreden beslissing.

Het derde middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. DE SMET